

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 533/2010-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. decembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť M., M., zastúpenej advokátom JUDr. M. V., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 79/2010 z 22. júna 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. septembra 2010 doručená sťažnosť M., M. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 79/2010 z 22. júna 2010.

Zo sťažnosti vyplývalo, že sťažovateľka sa v súdnom konaní domáhala určenia neplatnosti nájomnej zmluvy, jej vypratania a zdržania sa zasahovania do vlastníckeho práva nehnuteľnosti v M.. Okresný súd Košice - okolie rozsudkom sp. zn. 11 C 125/2005 zo 4. decembra 2009 žalobu zamietol. Krajský súd v dôsledku jej odvolania potvrdil napadnutý rozsudok. Toto rozhodnutie podľa sťažovateľky je v rozpore s čl. 46 ods. 1 ústavy, a to z toho dôvodu, že je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, odvolací súd sa nezaoberal skutkovými otázkami, ktoré navrhovala v odvolacom konaní vykonať, nekonal vo veci namietanej neexistencie pohľadávky uplatnenej vzájomným návrhom a na odvolacie konanie nebola predvolaná. Arbitrárnosť toho rozhodnutia svedčí o tom, že boli porušené práva na spravodlivý proces, ako aj princíp rovnosti zbraní. Skutkovo sa súdy nezaoberali tým, že nájomná zmluva nebola uzatvorená medzi účastníkmi konania, ale medzi žalovaným subjektom a D. v M. ako samostatnou právnickou osobou, súdy nesprávne posúdili obsah uzatvorenej zmluvy a nevyhodnotili dostatočne ani antidatovanie predmetnej spornej zmluvy. Na základe toho sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vo veci vydal tento nález:

„1. Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 22.6.2010 sp. zn.. 3Co/79/2010 právo sťažovateľky na riadne zákonu odpovedajúce odôvodnenie ako súčasť práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky porušil.

2. Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 22.6.2010 sp. zn.. 3Co/79/2010 právo sťažovateľky na kontradiktórne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušil.

3. Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 22.6.2010 sp. zn.. 3C/79/2010 právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušil.

4. Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 22.6.2010 sp. zn.. 3Co/79/2010 právo sťažovateľky na verejné prerokovanie veci v jej prítomnosti podľa čl.48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky porušil.

5. Ústavný súd Slovenskej republiky Rozsudok Krajského súdu sp. zn. 3Co/79/2010 zo dňa 22.06.2010 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

6. Ústavný súd Slovenskej republiky sťažovateľke priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 254,88 eur ktorú je Krajský súd v Košiciach povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu JUDr. M. V.,... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa toho ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorenej môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa názoru ústavného súdu nie je v jeho právomoci o merite podanej sťažnosti konať a rozhodnúť.

Ako to vyplýva z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak poskytovanie tejto ochrany nie je v právomoci všeobecných súdov. V danom prípade z ďalej uvedených dôvodov právomoc poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľky vyplývajúcim z ústavy a dohovoru prináleží Najvyššiemu súdu Slovenskej

republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v dovolacom konaní, čím je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Na dopyt ústavného súdu sťažovateľka uviedla, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie na najvyššom súde 9. augusta 2010.

Podľa judikovanej praxe ústavného súdu pokiaľ sťažovateľ podá tak sťažnosť ústavnému súdu, ako aj dovolanie, tak právomoc poskytnúť ochranu základným právam a slobodám má najvyšší súd v dovolacom konaní, čo zároveň vylučuje v rámci princípu subsidiarity právomoc ústavného súdu. V prípade, že nedôjde v dovolacom konaní k zrušeniu, resp. zmene napadnutého rozhodnutia, je daná právomoc ústavného súdu tak na preskúmanie dovolacieho konania, ako aj odvolacieho rozhodnutia, pričom zákonná dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti plynie od doručenia dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu (mutatis mutandis napr. IV. ÚS 245/2010).

Z dosiaľ uvedeného vyplýva, že vzhľadom na podané dovolanie právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky podľa ústavy a dohovoru má najvyšší súd v dovolacom konaní. Táto okolnosť vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. decembra 2010